

NR. 80

NOV 2017

PIST

PROTTA

SPACE POETRY

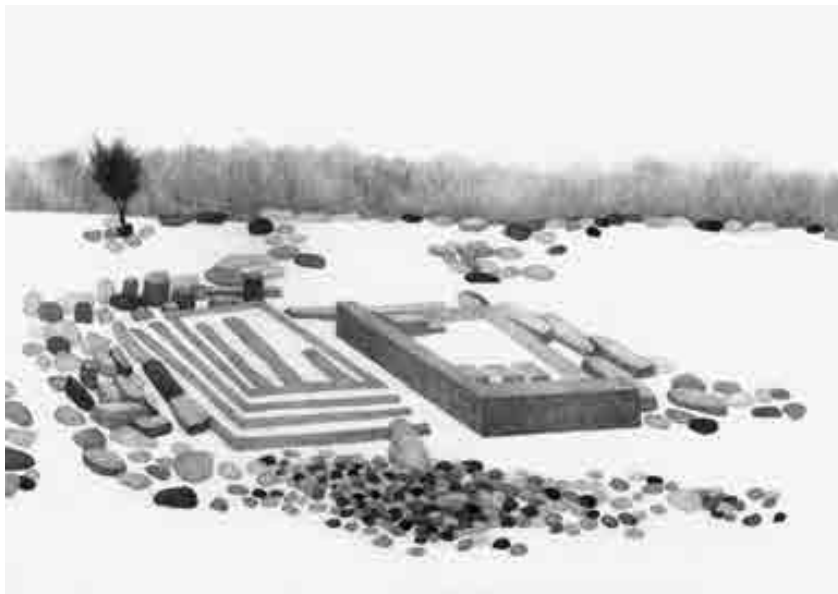
Indhold

- 1 Anne Mette Schultz / Uden titel
- 17 Selini Halvadaki / Ruins of Memory Memory of Ruins
- 27 Molly Haslund / People on the Mountains |
Two little Mountains
- 31 Lise Harlev / Hvisken er mere højlydt end tale
- 40 Liv Strand / Om en resa
- 48 Sine Bang Nielsen / 1
- 51 Lise Haurum / Dybhavskrop
- 65 Toni Larsen / Fjerøje | Mens digtet ser til | Notater
- 72 Jette Hye Jin Mortensen / Brydningstider i et
omrørt, oprørt ophav
- 82 Maria Finn / 30 obetydliga minuter | Billboard |
Dåtid, nutid, framtid | Ett hörn | Paret i tåget
- 95 Signe Frederiksen / Sentimental kunstner
- 99 Tina Helen (Frisk Flugt) / En bypolitisk elegi
- 106 Camilla Nørgård / Uddrag af tekstsamling
- 113 Bettina Camilla Vestergaard / Notes on the Most
Beautiful
- 138 Nat Gregersen / 13 digte

Anne Mette Schultz

Teksterne har ingen samlet overskrift. De er en del af en større blok af tekster og andet arbejde under overskriften Nat-sproget, med underoverskriften (arbejdstitel) Ørkner af ting.

Maria Finn

30 obetydliga minuter

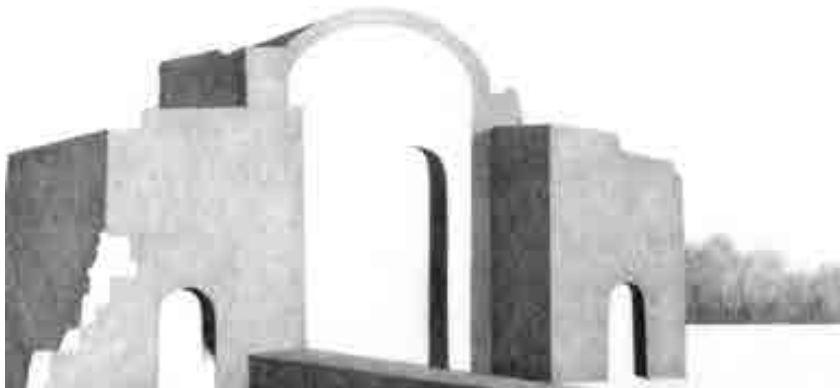
Agnes Vardas film “Cleo mellan 5 och 7” handlar om två timmar i en kvinnas liv men varar bara i 90 minuter. Filmen är indelad i kapitel som anger olika minuttal mellan klockan fem och halvsju, och genom hela filmen uppträder olika klockor som visar filmens kronologiskt riktiga tid. Cleo väntar på ett besked från läkaren om hon har cancer i magen. Hon är sångerska med succé, blir spelad i radion och i filmens första del följer vi henne i denna roll. Filmen handlar om en vändpunkt i livet, om att bli sedd, och att börja se själv. Mitt i filmen tar Cleo av sig peruken, drar en kam genom håret, och går ut i Paris och ser sig omkring. Istället för att bli betraktad är det nu hon som betraktar. I slutet av filmen får hon besked om att hon inte har cancer, hon är frikänd men förändrad. Jag tänker på filmens kronologi och på de 30 minuter som inte är med. Filmen är en omsorgsfullt komponerad illusion av realtid men inspelad över flera veckor. Genom den simulerade väntetiden får vi lov att känna samma vånda och osäkerhet som Cleo. Titelns två timmar har blivit till en och en halv timme, och de sista 30 minuterna får vi själva föreställa oss. Minuterna

som saknas som väcker min nyfikenhet, och får mig till att tänka på allt obetydligt i livet som det inte är plats till i fiktion.

Billboard

1999 tillbringade jag några månader i Paris, och vid ett tillfälle besökte jag Bois de Boulogne där jag gick runt och fotograferade. I ett fågelskjul stod jag och såg ut genom springorna utan att se några fåglar. Jag passerade ett träd där någon hade skurit ut ett hjärta med initialerna M + H inuti. Jag gick nära och fotograferade hjärtat så att man bara såg trädets bark omkring det. Senare samma år förstörde en enorm storm stora delar av Bois de Boulogne, där flera hundra år gamla träd fälldes av vindens styrka. Några månader senare kunde jag se hjärtat från trädet i parken, i en reklam på billboards över hela Paris. Någon annan hade gjort samma iakttagelse som mig, men när jag såg bilden började jag tvivla på min egen upplevelse. Obehaget över att ha blivit konfronterad med min egen banalitet gjorde att jag övergav min första impuls som var att leta reda på mitt eget fotografi. Istället funderade jag över om trädet fortfarande stod upp eller hade fällts i stormen.

Dåtid, nutid, framtid

När relationen var över och jag blev ensam med barnen upplevde jag först och främst situationen som överklig. Först chocken över hur något som man har tagit för givet inte längre är där. Så sorgen över att det inte lyckades, följd av skuld känslor över vad man borde ha gjort, och över lättningen. Men sedan kommer upptäckten av att det inte tar slut utan bara fortsätter att genomsyra allting. Hur kan man försvara sig mot det? Jag började köpa skjortor. En nystruken skjorta kändes som det bästa försvaret mot ett osynligt motstånd. Min mani blev till en rutin och jag samlade på mig skjortor som jag köpte på nätet, eller i andrahandsbutiker och på loppmarknader. Utan att först tänka på det upptäckte jag att de liknade varandra, och förvånansvärt många var blommiga. Så såg jag Richard Linklaters film "Boyhood" som följer en pojke under tolv år av hans uppväxt. Filmen startar när han är fem år och slutar när han är sjutton och skall flytta hemifrån. Varje år spelade man in en del av filmen under en vecka så vi följer kronologiskt hur pojken växer upp och klippen mellan de olika åldrarna sker nästan omärkligt. Vi ser också hur de andra skådespelarna blir äldre.

Pojkens mor, spelad av Patricia Arquette, är ensam med två barn, med en far som har dem på helgerna. Som ensamstående känner man igen sig. En mindre familj, men fortfarande en familj. Föräldrarnas olika världar som barnen skall förhålla sig till, och beslut som fattas någon annanstans som ändå påverkar en. I en av scenerna i slutet av filmen är pojken på väg att flytta hemifrån och hans mor är naturligt nog full av blandade känslor. I scenen har hon på sig en blommig skjorta, maken till en i min samling. Det känns märkligt att se henne i en skjorta som jag använder nu, i filmen som är en fiktion och något som har hänt. För samtidigt visar den mig också min framtid, något som jag själv snart skall uppleva när mina barn flyttar hemifrån.

Ett hörn

När jag gick igenom utställningen kom jag till att tänka på ett föredrag med konstnären som jag hade hört för många år sedan. Då hade det handlat om en del rostiga armeringsjärn, men nu var det mer kartong och tyg med fläckar på. Tygsjoken hängde längs med väggarna fulla av löst hängande trådar. Det var när jag såg trådarna i olika längder som jag kom ihåg något som blev sagt till föredraget. En ung kvinna hade ställt konstnären en fråga som hade gjort honom ställd. Hon frågade varför det alltid saknades ett hörn i hans arbeten. Det tog ett tag innan konstnären svarade och när han gjorde det kunde man märka en viss respekt. Hans svar var att det nog handlade om att hålla verket öppet. Det var väl det som de hängande trådarna handlade om. På utställningen fanns också några videoverk som visades i en loop i ett mörklagt rum. Innan jag gick dit in tänkte jag på hur en film ser ut när ett hörn saknas. Filmens rektangulära fält är fastlagt på förhand så det var inte ett bokstavligt frånvarande hörn som jag föreställde mig. Vad jag tänkte på var att vara öppen i sitt seende. En blind fläck som inte döljer något utan lämnar plats åt något oväntat.

Paret i tåget

Efter ett seminarium om film i Gorizia, en liten italiensk stad nära gränsen till Slovenien, tog jag tåget till Venedig för att flyga hem därifrån. Med på tåget var några filmstuderande som hade mött varandra på seminariet. Hon var liten och väldigt smal, med långt svart hår, och talade franska. Han var rätt stor, rödlätt, och talade italienska. De var förälskade och skulle tydligen vara tillsammans några dagar i Venedig. Vi log mot varandra. De hade satt sig så nära mig att jag kunde höra vad de pratade om. Hon talade engelska, men hans engelska var sämre än hans franska. Tydligt var hans franska inte heller tillräckligt bra, så när han inte förstod vad hon sa försökte hon ändå med engelska. Jag kunde höra hur de talade förbi varandra på olika språk. Hon och jag log mot varandra igen. Han pratade om film, det som de hade gemensamt. Jag hörde honom säga att "Letter to Jane" var en av hans favoritfilm. Jean-Luc Godard och Jean-Pierre Gorin gjorde 1972 "Tout va bien" med Jane Fonda. Senare samma år publicerades i L'Express ett kontroversiellt fotografi av Fonda tillsammans med nordvietnameser i Hanoi. "Letter to Jane" tar utgångspunkt i fotografiet som Godard

och Gorin kommentarer på engelska. I filmen, som är ett slags montage av bilder, analyserar de bildens beroende av språket. Det handlar om en politisk situation men lika mycket om de ord som kommer från fotografiets mun, texten under det, som de säger i filmen. Jag såg på paret och tänkte på hur deras dagar i Venedig skulle bli. Hon var redan frustrerad över hans franska. Till gengäld var han på hemmaplan i Venedig. När jag flera år senare kom till Venedig igen, kom jag till att tänka på paret i tåget. Hur gick det för dem? Blev det bara till de dagarna i Venedig, fulla av missförstånd? Eller är de kanske fortfarande tillsammans? Och om de är det, var bor de då?

Signe Frederiksen

Sentimental kunstner

Pist Protta 80

December 2017

Redaktion: Jesper Fabricius,

Åse Eg Jørgensen og Jesper Rasmussen

©tekster og billeder: kunstnerne

Oplag: 600

ISSN: 0107-6442

Tryk og indbinding: CPI

Korrektur: Mette Høyen Andersen

Tak til: xx

Støttet af Statens Kunstfond – tidsskriftsstøtte

